

mind. Kaks tallopojad tuliid sõites linnast ja
ollid fojo miinemas. Hans, kes eel sõitis
näggi sedda innimest maggarvad, ja hūdis:
„sün on üks mehhike maas, se on ehk surmud
ehk, jobnud.“ Õnnis, taggomisse ree
peäl, piddas ka finni, touis mahha ja püdis
tükki aega tedda ülles árratada, agga ei ta
saand fått eggja jalga likuma. Siis ütles
Hans: „lääki eddasi, lasse tedda sün mag-
„gada, mis meil temimaga teggemist? meie
„peame fojopole joudma.“ Agga Õnnis
„kostis: „ei mitte wennike, minna ollen fos-
„lis kuulnud, et kui ka kūlm jo on üht in-
„nimest árrawõtnud, siiski moistlikud tofs-
„triid tedda jálle woiwad ellusse tösta. Uita
„mind, tedda ree peale panna, ma lähhen
„taggasí linnna, ja wiin tedda ühhe toftri
„jure.“ Hans ütles: „se olleks mul
„kūmnes töe, et ma ommad jallad lummes
„lähheljün fastima, ja kūlmetama!“ ja nens-
da fõitis ta eddasi. Agga Õnnis kostis
tedda üksipäinis omma ree peale, läks linnna
taggasí, ja näggi sedda römo, et moistlik

tofted sedda kūlmetand innimest jálle ellusse
saadtis.

Reik head innimesed, kui nemmad sed-
da luggo kuulda saiwad, armastasid ja kiltsid
Õnnist, agga Hanso laitsid nemmad
temma ka ddeda súddame párrast.

Iggaüks, sellesel sinno abbi tarvis
lähheb, se on sinno liggi menne: selles-
le sinna pead abbi teggema, kus ja kui-
da sa agga juuad.

Loo mis Jesus isse sest ütleb Luka
romatus 10 peatükis 29 salmis 37 sal-
misit sadik.

—————